

naša zvezda

»Zdrava, Marija!«

Vsak dan moliva preprosto, kratko molitev, ne le enkrat, večkrat. Moliva jo toplo, če sva dobro, čustveno uglašeni, moliva jo hladno in brezmiselno, če sva utrujeni. Velikokrat sva se že spraševali: čemu jo moliva, to kratko, neznatno molitev? Ali ni bolje, če se pogovoriva z Marijo po svoje, brez teh predpisanih obrazcev?

Rožni venec, spleten iz petdesetkrat ponovljene zdravamarije, ali ima smisel? Petdesetkrat isto... Če naj med ponavljanjem tega enega obrazca premišljam skrivnosti Jezusove mladosti, Jezusovega trpljenja in Jezusovega poveljanja, jih lahko premišljam brez zdravamarij, brez tega brezkončnega ponavljanja enih in istih besed — ali ni tako? Čemu torej tolikokrat zdravamarija?

No, da. Le molí po svoje: razgovori se z Marijo o vsem, kar nosiš v srcu; povej ji vse po svoje, kakor pač znaš in kakor rada govoriš. In premišljam skrivnosti brez napora, brez pritiska petdesetkrat izgovorjene zdravamarije.

Jaz pa ti bom danes povedala, da ne dam zdravamarije, tega malega, preprostega obrazca, za vso učenost in prisrčnost lastnih besed.

Zgodilo se mi je že — tebi še nikoli? — da sem bila, kako naj ti to izrazim?, da sem bila skoraj do nezvesti zbita od skrbi in muk in od svojega lastnega srca. Vsa zmešana od bridkosti sem šla k Mariji, in ko sem stala pred njeno sliko, me je na mah v srcu zabolelo: kaj naj Ti povem, Marija? To, kako sem razbolela, kako težko živim, kako že nikjer ne vidim izhoda? Tega Ti ne morem praviti, Marija, preveč bi morala jokati... Marija, rajši bi se pogovorila s Teboj o čem takem, kar ni z mojim siromaštvom v nikaki zvezi. O čem velikem. Marija, najrajši o Tebi...

Ali verjameš, tako srečna sem odhajala od Marije! Moje ustnice so bile izgovorile sicer samo tistih nekaj besed cerkvenega obrazca, a srce je spoznalo: Čemu naj se žalostim in obupujem nad svojim siromaštvom? Nad menoj je Bog, in v večni luči njegovega neumljivega »Jaz sem« sije najsvetejša prelest: Marija. Živim in trpim in iščem, res je. A umrla bom in vse bo za menoj. Moja slabost bo minila. Bog me bo, mene, ki sem grešnica, ki pa nosim v srcu domotožje po vsem,

Praznik zmage

Praznik Vseh svetnikov! Praznik veselega katoliškega aktivizma! V nebesa gledam. Veliko množico vidim, ki je ne more nihče prešteti, vsa zaznamenovana z znamenjem živega Boga. Svetniki! In Marija — Kraljica vseh svetnikov! Vsi so delali in trpeli. Sedaj so palmove veje — zmaga! — v njih rokah.

Sestra, pohiti danes k svoji Materi in glej tam svoje življenje, usmerjeno v nebesa! Glej, Tvoja vera žari v luči gledanja božjega. Tvoje delo za Cerkev je danes v zmagoslavni Cerkvi kronano. Tvoja ljubezen do sester in bratov je utešena v bogastvu božje ljubezni. Tvoja duša, ki jo tako skrbno oblikuješ po božjem vzoru, je danes vsa srečna v svojem izvoru, v Bogu.

Poglabljaš se v skrivnost praznika, pa je Tvoja duša vsa polna novega ognja za Boga, za svojo vekovito lepoto, za rešitev bratov in sester. O, le praznuj ta praznik, ki je večni dan zmage, da bo Tvoj bežen dan življenja venčan z zmago! Na Tvojem čelu naj bo znamenje živega Boga!

kar je božjega, Bog me bo sprejel; vem, da me bo. Tiste ure, ko je umiral na križu, so mi popolno poročilo njegovega usmiljenja. Zdržati moram in biti pridna, in kadar me vrtinec zasuče kam v globino, moram za vsa k o ceno na površje, tja, kjer me doseže in opere rešnja Kri. Vedno znova moram na pot, če sem še tako utrujena, žejna in zaprašena. Če pa ne pridem daleč, moram potrpeti, ne pustiti srcu, da se užalosti do obupa. Saj bom prišla na cilj, Bog je vsemogočen, dober in zvest! Nima pomena, prav res, nima ga, da bi se zamišljala in zatapljala v svojo revščino: ali je ne poznam že zelo natančno? Precej. Precej. Tistega pa, kar je nad nami, večno, veliko in čudovito lepo, tistega pa menda še ne poznam kdo ve kaj. In vendar bi črpala moč iz poznanja tistega, ne pa iz poznanja lastne revščine.

Vsega tistega pa ne morem obseči ne s svojimi čustvi ne s svojim jecljanjem. Preveliko je... Cerkev nas je naučila moliti očenaš in zdravamarijo. Te preproste besede obsegajo približno vse, kar more človek povedati o Neobsegljivem. Malo je besed in preproste so, kakor je pri vseh največjih stvarih: čim večje so, tem manj je treba zanje besed. Bog, ki je Vse, nosi eno samo ime: »Jaz sem.«

Draga, veš, ni tako nesmiselno ponavljati preproste, pičle besede zdravamarije! Z njimi je o Mariji toliko povedanega! Povedano je vse, kar se o njej največjega povedati dá.

Nekaj te hočem vprašati: Ali si imela kdaj že koga zelo rada? Če si, daj, domisli se: Ali Ti je bilo kdaj

odveč, povedati mu, kar si vedela o njem najlepšega: da je čudovit človek, da ima lepe vrline, da občuduješ njegovo delo, da ga nisi vredna ljubiti?... In ali ti je bilo kdaj odveč, pozdraviti ga, kadar sta se srečala? Ali ni bilo rajši tako, da se ti je srce ob srečanju razgorelo, da si v trenutku pozabila na vse okoli sebe, ko si ugledala predrage poteze? In ali si takega človeka pozdravljala na dolgo in široko? Ali mar nisi, bolj s srečo ko z ustnicami, dejala najmanj, kar si mogla reči: »Pozdravljen!«? Samo to si rekla, nič drugega, ker si čutila, da bi bila vsaka druga beseda okorna in nesmiselna. Samo to, in za vajini srce je bilo dovolj.

Nimam rada svojega srca: prenemirno je, preveč me muči, premalo ga poznam. Zato tudi ne premišljam rada o njem. Presilno me utruja, in če se spozabim in se pogreznem vanj, sem pri tej priči vsa užaloščena. Rajši mislim na velike, lepe stvari, polne jasne miru. Najrajši na Marijo.

Kadar me srečajo med delom mile Marijine oči, me zgrabi v srcu. Milina in občutek prozorne resničnosti me zalije in mi zaslóni vso dušo s pokojem. Marijino in moje srce se pozdravita kakor dobra, dobra znanca, brez dolgoveznih besed, s kratkim ljubim pozdravom: »Zdrava!« In v tem pozdravu je vse: bližina in umevanje in zvestoba.

Ne, ne morem se naveličati tega pozdrava, ljubim ga. »Zdrava, Marija!« Tisočkrat na dan Te pozdravim, in še mi je premalo: saj sem Tvoja in Te ljubim. Če bi te srečala vsak hip in Te pozdravila, bi mi bilo komaj dovolj. Zató, ker si moja. Marija, zdrava! a-a.

Opera enim illorum sequuntur illos...

In njih dela gredo za njimi... Veš, kadarkoli to berem, me zelo čudno prevzame čisto globoko nekje pri srcu. Zakaj kar živo vidim pred seboj neverjetno in skrajno vznemirljivo procesijo.

Čisto živo procesijo! Kako to?

Poskusi malo sanjati.

Umrla si — stara si bila točno 14 let, osem mesecev in deset dni. Zadnji dnevi so bili za čudo lepi, vsi so bili tako nežni s Teboj, da ti je bilo kar slabo in skoro preveč svečano. Ampak lepo je pa le bilo. Naposled so pa predzadnji dan (kako se to nerodno sliši) prižgali dvoje luči, najlepšo maminino vazo so napolnili z rožami, mama je pri tem ihtela, da je bilo res kar hudo. Nato si opravila spoved. Tako je še nekam dobro šlo. Potem pa si zaspala in globoko se je nekam pogrezal svet in vse naokoli je bilo strah, vsi so imeli žalostne oči in za hip, ko si se zavedla, se Ti je zdelo kar dobro. Nekako zadoščenje se te je polastilo, češ, prej sem bila pa starejšemu bratu: »smrklja« in mlajšemu, ki si toliko še ni upal: pa »frklja«... Kar prav jim je — potem pa si se zopet zgubila nekam daleč, rožnate zarje so se menjavale z neverjetno grozo in nato je bilo konec — duša se je ločila in poslovila od telesa...

Čisto lahka si bila, še nikoli tako. Radovedno si se ozrla: kaj le to pomeni? Te sence, od vsepovsod in vedno več jih je. Kaj imajo opraviti z menoj? Saj me je skoro strah, da ni vmes nekaj zalih postav, smehljajočih se lic, in za čudo jasnih oči.

Toda tistale smešna postava. Prazna glava se maje na okroglo napihnjenem trebuhu; joj je smešna. In tamle: zelen obraz, oči — brrr — zobje pa kot — saj nimam primere, in kako hiti za menoj, kakor da mi je kaj do njene zanikrne družine. O, mar ni tista postava, ki se tako prihuljeno vleče: laž sama — na obrazu ima krinko, toda ta trenutek jo je

vzela raz obličje — o, gnusoba, kakšna je! In na hrbtu kakšno košaro; da bi se jaz toliko lagala vse življenje, nak... Pa še neko postavo vidim, da mi kar slabo prihaja, ves gnul obraz, samo telo je bohotno in lepe ustnice — kako je to čudno ogabno — aha, že vem — to je nesramežljivost. Hvala Bogu, k meni se prismejlja zala postava dobrodušne ljubezni. Kako je mična, kako mi je všeč! In tako lepe oči ima, in tolaži me, naj se nikar ne bojim teh zanikrnih pošasti, da je vendar tudi dobrih del dokaj z menoj.

Radovedno in nestrpno vprašam: kaj so vsi ti moja družina? Toda odgovora mi ljubezen ne more dati, zakaj neizmerno mogočno zadoni nekje visoko izpod neba: Opera enim illorum sequuntur illos — zakaj njih dela jim bodo sledila... O, dobri Jezus, zastokam iz dna duše, nikar jih ne glej, to zanikrno spremstvo! Pa se zareži tik pred menoj glava, grda kot ne vem kaj — v rokah pa drži brušeno zrcalo — in tam je moja podoba, kako se po nepotrebnem gledam in sanjam v praznino. Ljubezen — reveže sem imela zmeraj rada — tudi moje prijateljice so iz skromnih družin in skoro revne — mi še zašepče — dva ovinka, pa smo tam.

Kje? zakričim...

PRED SODNIKOM.

O Jezus, Jezus...

Zjutraj si bila vsa prepotena in mama te je zaskrbljeno vprašala, če si bolna?

»Ne, ne mama!« Čudovito hitro si tisto jutro vstala, zrcalo je bilo hitro opravljen, v šoli se nisi niti enkrat zlagala in iz šole grede niti domišljavi Mici nisi povedala, da ste bili včeraj z »avtomobilom« zunaj, ko ste šli v resnici lepo peš po Večni poti...

Mislím, da smo se razumeli.

P. Roman.

Bog v šoli

Sveto jutro.

»Rana ura — zlata ura«, so nas učili. Zgodaj vstajaj na delo, za učenje, pa ti zlati dozore sadovi!

»Rana ura — zlata ura« pa še posebno velja za molitev. Zakaj tiha je in sveta ta rana ura.

Tiha je — »horae quietae« — tihotne ure — moli sv. Cerkev. Svet še molči. Ceste samujejo. Dnevne novice na krilih časopisov še ne drve po ulicah, ne vdirajo v hiše, ne oblegajo sleherne duše. Še molči radio. »Svet« se še ni postavil med Stvarnika in človeško dušo. Sama je. In ker je sama, je še v posesti same sebe. Pa krepka je, spočita. Saj se je telo ponoči okrepilo in postalo bolj poslušno orodje, da bi služilo duši. Človek zjutraj laže misli, snuje, dela, tudi laže — moli.

Sveta je ta ura. Ti prvi trenutki dneva, ki se zbuja iz spanja, so njegovi prvenci, prvenci pa so posvečeni Bogu. Če so prvenci Gospodovega dneva ali drugega praznika, so še prav posebno Bogu posvečeni, prav posebno sveti. »Tempus sacratissimum« — najsvetejši čas — moli sv. Cerkev. To čuti krščanska duša. Zato poklekne pred svojim Stvarnikom, ga moli, se mu zahvaljuje, mu izroča v last vse, kar ima, ga prosi za varstvo in pomoč.

To je smisel jutrnje molitve.

Daljši obrazec za jutrnjo molitev ti nudi katekizem. Prav lep je.

»O moj Bog! Molim te v največji ponižnosti...«

»Vérujem v tebe, ki si neskončno resničen; — upam v tebe...«

»Zahvalim te za vse dobrôte, zlasti...«

»Tebi v čast bodi vse, kar bom danes mislila...«

»Trdno sklenem, ogibati se vsakega greha...«

Oprimi se enega ali drugega obrazca in potem vztrajaj! Vstani ob določeni uri pogumno sleherni dan. »Kakor se vrata sučejo v svojih tečajih, tako se obrača lenuh v svoji postelji«, pravi sv. pismo (Preg 26, 14). Obledi se in umij z božjo mislijo v duši in takoj, brez odlašanja, opravi svojo jutrnjo molitev z vsem spoštovanjem, če le mogoče klečé. Opravi jo pred razpelom ali pred spominsko sličico prvega svetega obhajila ali pred sprejemno listino Marijine kongregacije. Pravim, brez odlašanja; Francozi sodijo: prière remise — prière omise.

Mogoče že tu pa tam opuščáš jutrnjo molitev, morda se zadovoljuješ samo s hipno mislijo na Boga, samo s pokrižanjem. Prični jo opravljati z vso resnobo, z nekim junaštvom. Starši, bratje in sestre so pri prvem srečanju zjutraj deležni tvojega pozdrava, vse znanke in znanke na poti v šolo in potem v šoli pozdraviš, za Gospoda pa pri prvem srečanju vsakega dne nimaš pozdrava. Ali ga nočeš sploh videti?

Če pa že do sedaj vestno opravljaš jutrnjo molitev, opravljaj jo iz dneva v dan še bolj zbrano, vneto, vroče. Morda ji pridaš tudi kratko premišljevalno molitev ali meditacijo. Vedno več je duš, ki žive v svetu, pa redno vsak dan iz srčne potrebe opravijo svojo meditacijo. Nad vse važna in lepa je jutrnja molitev. Od prvih časov krščanstva sem,

dà, še od starejših časov, je mogočen, rekli bi, glavni steber v zgradbi Bogu posvečenega dneva. Ne moremo si misliti krščanskega življenja brez nje, da ne govorimo o življenju, ki stremi po popolnosti. »Modri daje svoje srce, da ob zori čuje pri Gospodu, ki ga je ustvaril, in moli pred obličjem Najsvetejšega«, priporoča sveti stari mislec (Sir 39, 6). »Rano stojim pred Teboj«, poje psalmist (Ps 5, 5). Moliš jutrnjo molitev. Vedi, moliš jo v zboru, pri katerem sodeluje vse stvarstvo. Bogu takrat hvalo daje vesoljni svet. To je glas gorá in dolin, glas vodá in morja, glas gozdov in planin, ravnin in pustinj. To so glasovi ptic, glasovi drugih živali — jutrnja molitev prirode. In v tem zboru moli zavestno človeštvo vsepovsod po svetu. Molijo po krščanskih hišah, ko se duše vžigajo ob misli božji: zdravi, ki vstajajo na delo, bolniki, ki so željno pričakovali sveta. Molijo po samostanih in redovnih hišah, molijo duhovniki po navodilu Cerkve:

»Svetilka božja že plamti, kleče pa prosimo Boga: vsakdanjega gorjá nas milostno otmi!«

Velika milost, velik dar božji je jutrnja molitev. Že sv. Ambrozij je napisal: »Ali ne veš, o človek, da sleherni dan prvenca svojega sreča in svojega glasu dolguješ Bogu? Sleherni dan mora prinesiti žetev, sleherni dan roditi svoj sad? Kaka sreča, da dan pričenaš s slavošpevi in pesmimi, z zveličavnimi blagri, ki jih bereš v evangeliju! Kako si srečen, da te Kristus blagoslavlja!«

Deusdedit.

Dekliški tipi

Po L. Doxie: Ein Lebensbuch für junge Mädchen. — M. S.

Težko je oblikovati otroško dušo, še težje — oblikovati samega sebe. V človeku živi želja, da bi ugajal svoji okolici, da bi ga ljubili in upoštevali, da bi imel tudi nekoliko vpliva na soljudi. A vsakomur se ta želja ne izpolni. Vsaj tako ne, kakor bi sam hotel. Teda se zgodi, da poskuša vtisniti svoji vnanjosti drugačno lice, ki prav nič ne ustreza resnici. Upa, da si tako prej pridobi ugled in občudovanje. Lepo to seveda ni. Tak človek je prav za prav hinavec.

Pa tudi za njega samega postane tako pretvarjanje lahko usodno. Ne samo zato, ker ga bodo prijatelji in znanci kmalu razkrinkali in se mu z zaničevanjem odtegnili. Še bolj zato, ker bo tako izmaličil svoj značaj; dobre lastnosti se ne bodo mogle razvijati, ker bolehajo že v kali.

V tvojih očeh berem željo, da bi rada postala lep, plemenit značaj. Kako boš to dosegla? Ostani v bistvu to, kar si. Uči se tudi od drugih, a ne posnemaj enostransko! Oplemeniti, kar najdeš v sebi dobrega! Kar je slabo, izloči brez oklevanja! Nikdar pa se ne pretvarjaj!

V naslednjih črticah ti hočem pokazati, kakšna ne smeš biti, ako misliš resno sama o sebi.

1. Mimoza.

Si jo že videla? Nežna rastlinica je to z drobnimi, podolgovatimi lističi. Po naše ji pravimo občutljivka. Če se dotakneš njenih lističev le narahlo s prstom, takoj jih bo povsila. In če nadaljuješ zabavno igro, boš kmalu imela pred seboj drobno steblo usahle cvetice.

Poznam deklico. Mimoza jo kličejo, kajti silno je občutljiva. Ubogo bitje! Vedno se ji zdi, da jo tovarišice zapostavljajo in žalijo. Kako bi mogla biti potem še vesela in prijazna! Nič čudnega, če slednjič celó zbolí, samo zato, ker...

Mimozo vabijo na čajanko, na ples... O, saj bi šla in še kako rada bi šla! Pa je vabilo tako hladno. Nihče ne omenja, da bi bilo brez nje pusto in dolgočasno. Zato okleva

z odgovorom. Slednjič izjavi z boleznim glasom: »Saj se brez mene veliko prijetneje zabavate.«

Če pa slučajno sprejme povabilo, nastanejo drugi pomisleki. Tako pozno je dobila vabilo! Seveda, kdo pa misli nanjo o pravem času.

Mimoza si zna sicer zelo pretkano pridobiti dovoljenje svojih staršev. Toda v tem primeru... Zares ne ve, če jo bodo pustili. Ali pa se nenadoma ne počuti dobro. Ni prav nič »razpoložena« danes, »saj je ne bodo tudi prav nič pogrešali«. Pa glava jo boli. Ta jo boli vedno takrat, kadar bi se čemu rada odtegnila, ali kadar sluti kaj neprijetnega. Da je taka bolezen le namišljena, tega res ne ve. Dobro pa ve, da ji ob takih prilikah izkazujejo več pozornosti in obzirnosti. In to ji zelo prija...

Da, vse naj se suče okoli njene osebe, vse naj zažiga kadila njenemu maliku — samoljubju. Junakinja dneva hoče biti, o kateri se bo govorilo še ves teden. Ves ta uspeh pa je plod njenega pretvarjanja. Da postaja Mimoza obenem tudi od dne do dne manj priljubljena, da je naposled celó neznosno breme vsem, ki pridejo z njo v stik, do tega spoznanja ne pride.

Taki značaji se zlasti v poklicnem delu slabo obnesejo. Morda imajo odlične zmožnosti in vendar se zgodi, da pridejo bolj do veljave taki, ki so manj nadarjeni, manj spretni. To pa zato, ker tem njih zdravi humor pomaga preko vseh težkoč in pa — ker so zase tako skromni.

Zakaj je Mimoza tako bolešno občutljiva? Ker živi v njeni duši želja, da bi imela v šoli in v življenju izreden pomen. Kjer se boji poraza, tam odpove. Mnogokrat pa je vzrok tudi pretirana boječnost, ki si ne zna pomagati in se izraža v užaljenosti. S to pa se je treba odločno boriti.

Malodušnost te prevzema? Ne boj se! Največji vzgojitelj vseh časov — Jezus Kristus — bo ob tvoji strani. Zaupno se zateci k Njemu! Pomagal ti bo gotovo. A zmaga je odvisna tudi od tvoje volje.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Martinka

Ko zableste jeseni gozdovi v najpestrejših barvah, se rad vznema v meni spomin na Martinko.

Sanjava zarja je pošiljala večerne pozdrave zlatim in ordečelim listom, padajočim z dreves našega samostanskega vrta. Po opravi sem stopila v razred in našla v njem Martinko — živo nasprotje jeseni. Že nekaj tednov je moja učenka, a sami še nisva bili govorili. Spretno se mi je izmikala...

Njeno vedno neprijazno nagubano čelo, stisnjene ustnice in temne, neugnane, nekam izzivalno gledajoče oči so me nehote spominjale na Krn, kadar divja okoli njega nevihta. Saj stoji pod Krnom Martinkina rojstna hiša. Zdelo se mi je, da je podplaninski svet vnanjosti in značaju Martinke vtisnil svoj pečat.

»No, Martinka?«

Nič odgovora.

»Se ti toži po domu?«

»Da! Oh, lepa Primorska! In ta pusta ljubljanska megla! Vse, vse me jezi in draži! Pa — — —«

»Kaj še?«

Ker je čutila, da se mi to pot ne bo izmuznila, se je namrdnila: »Hudi boš, če povem.«

»Ne bom.«

»Res ne?«

»Ne!«

»Ne študiram rada. Toda moram. Starši zahtevajo! Pravijo, da sem brihtne glave. Kaj glava, ko sem pa morala opustiti skoraj ves šport! Doslej sem se zanimala najbolj za šport. Kot ptička sem bila... Pa moj očka je strog. Naredil bom konec tvojim norčijam in vedni nerednosti. Delala boš! V zavod pojdeš!« mi je dejal ob koncu počitnic. In zdaj sem tu... Vse me draži... Očka je strog. Vi ste tudi strogi. Prav nič vas ne maram in vendar vas imam rada. To me še prav posebno jezi!«

Razjarjeni Martinkin obrazek me je dregal k smehu. Toda ob tako »velikem trpljenju« mladega bitja mora biti človek svečano resen...

»Martinka, to je zate res hudo trpljenje! — Boš še kaj povedala?«

»Rada bi vedela, če je vse res, kar ste nam na vrtu o Marijinem trpljenju pripovedovali.«

»Seveda je resnično!«

»Potem je pa Marijino srce še več trpelo, kot moje sedaj trpi!... Tako malo vem o Mariji.«

Martinkine oči so se omilile, zjasnile so se — in vendar niso bile še jasne. Bile so kakor dva vprašaja. Pripovedovala sem ji o lepoti Mamke božje, o njenih materinskih radostih in bolečinah.

»Veliko veselje bi rada napravila Mariji, me je navdušeno prekinila

Martinka. »Belih ali rdečih vrtnic ji bom kupila.«

»Le, Martinka! Samo te rože bodo kmalu ovenele.«

»Pa kupim spet svežih!«

»Bodo tudi ovenele! Lahko si prihraniš denar in pokloniš božji Mamki vsak dan šopek nevenljivih rož, ki bi se jih Marija vso večnost radovala.«

»Kako?«

»Spleti, kadar utegneš, venec iz belih in rdečih rož: iz pobožnih zdravomarij! Kraljica nebes bo rožnega venca najbolj vesela...«

Lani se je Martinka zglasila pri meni: zdrava, polna kipeče mladosti.

»Martinka, kaj pa venci iz belih in rdečih rož?«

»Odkar vsak dan enega spletem, Marija vodi mojo usodo. Lepo in dobro mi je. In upam, da mi bo skoraj še lepše...«

M. Magdalena, O. S. U.

Sveto pismo v hotelskih sobah. Po mnogih naših sicer dobrih krščanskih hišah ne boste med neštete mi knjigami v hišni knjižnici našli knjige vseh knjig, to je svetega pisma. Na Danskem je pa ukazano, da mora biti na mizi hotelskih sob sveto pismo. Pravijo, da so to odredbo z veseljem pozdravili. Ta navada je bila že davno vpeljana na švedskem in norveškem.

Mara

Pri večnih vratih pa se je v nekoga zaletela, ki se mu je prav tako mudilo kakor njej sami, le da je hotel noter, ona pa ven. Temu dolgemu, mlademu fantu z osmošolsko čepico na rjavih, kodrastih laseh so se od naglega teka odprta usta ob trčenju glasno zaprla. Čepica mu je zletela na pločnik; sklonil se je ponjo in z glavo nemilo udaril ob železno ograjo pri stopnicah v vežo.

»Av, gromska strela, moja čepinja! Kapitolina!« je razdraženo pihal.

Drago, najstarejši brat, je s to besedo včasih kaj rad označeval svojo sestro. Beseda Kapitolina mu je ostala iz nekdanjih hujših dni, ko je ptičem, ki so nekoč rešili Kapitol, dajal prava imena, če sta se s sestro kaj sprla. Mara pa te fine razlike ni znala primerno ceniti; pogledala je brata zviška in prezirljivo.

»V Benetke pojdem!« Tako je vrgla bombo in odbrzela.

Drago je z odprtimi usti nič kaj razumno zijač za njo; tedaj pa se je spomnil, da ima tudi sam neko bombo. Položil si je roki v zvočnik na usta in zatrobil: »Ti, izpit sem naredil z odliko! Pravkar mi je povedal ravnatelj. Ustni izpit mi spregledajo.«

Če bi bil vedel, kaj bo s tem izzval, bi bil novico prav gotovo zase pridržal. Mara se je zasukala na petah, se mu meni nič tebi nič vrgla okoli vratu ter ga stresala za ramena, da so mu kar zobje šklepetali. »Priden fant si, Drago! Ponosna sem nate!« Še ga je krepko, priznalo udarila po plečih in že je zdirjala naprej.

Čepica mu je pri naskoku zopet odletela. Še enkrat se je sklonil ponjo, ogorčen in v svoji časti hudo užaljen. Plaho se je ozrl naokoli, potem pa se mu je lice zjasnilo in ginjen je mamljal: »Stara Mara, stara dobra Mara!«

Obrnil se je v hišo, preskakoval po dve stopnici, pozvonil v tretjem nadstropju ob steklenih vratih plat zvona, skoraj podrl Lenko, ki mu je prišla odpirat in vikala: »Mama, mama!« da je donelo po vsej hiši. Že v glasu si slišal veselo novico, ki jo prinaša.

Mara je medtem z akti pod pazduho hitela k odvetniku Stormu, prijatelju rajnega očeta; zanj je prepisovala. Gospod odvetnik pa ni bil doma. Mari je bilo žal, ker bi mu rada pripovedovala o slučaju »Benetke«. Še dobro, da je zanj pustil majhno, zaprto ovojnico, ki ji jo je izročil pisar. Za delo se je že mudilo in so Mara pričakovali. Ponosna kot kralj je Mara hitela dol po stopnicah in na skrivaj v žepu otipavala bankovec za pet mark. Pet mark! Mislila si je zanje nabaviti toliko, da bi to stalo petdeset. Denar, ki si ga sam prislužiš, je pač desetkrat več vreden. Ko je Mara stopila skozi vrata, je sonce zlato ožarjalo pokrajino.

Odvetnikova hiša je bila na visokem; videl si daleč tja po planjavi, kjer je srebrno blestela reka z mnogimi ovinki. Staro univerzno mestece je obdajalo grajski grič, se stiskalo po njegovem pobočju, varoval in stražil pa ga je kot koklja svoja piščeta visok star grad. Bilo je srednjeveško, slikovito zasanjano. Pač je novi čas skušal dodati svoje, da sliko pokvari; za sedaj se mu še ni posrečilo.

Mara je stala in gledala s svetlimi očmi. Ljubila je svojo domovino.

»Lepše tudi v Benetkah ne more biti!«

Pa vendar si jo je spet osvojila tujina, zatopljeno v želje in načrte! Zamisljena je šla naprej in ko se je osvestila, je šele opazila, da stoji vrh grajskega griča, ne pa spodaj v prijazni, sivi ulici.

Kar malo ustrašila se je. Spomnila se je mater. Ubija se pri kočari za krpanje, ona, Mara, pa se todle lepo sprehaja in uživa sonce!

Kako je pa tudi sijalo! Toplo in zlato kakor poleti! Tak marec! Iz ozračja je dihala pomlad.

Mara je globoko vdihnila vonjavi topli zrak. Kako lep je božji svet! In pod lešnikom prav zares že cveto drobne vijolice! Prve vijolice! In že je z radostnim vriskom klečala dolga Mara na tleh in skoraj pobožno segala po drobceh modrih stvarcah s kratkimi peclji, ki so še boječe in preplašeno stiskale glavice med komaj razpuščene lističe.

In kaj je bilo to? Sladki, zategnjeni glas, ki je donel, kakor da sta spregovorila nebesna modrina in zlato sonce in izlivata svojo radost! Se je li res že oglašil kes? Mara je prisluhnila in si roki, polni modrih vijolic, pritisnila na srce, ki ji je bilo nenadoma tako polno, široko in pobožno!

Tamle je črni pevec odletel! Koncert je pri kraju. Na vrbi ivi je Mara staknila srebrne mačice. Trgala jih je, da je šopek že komaj obsegla. Tudi mati naj bo deležna rastoče vigredi! Ko se je Mara vračala, ji je bilo pri srcu, kakor da prihaja od božje službe.

Ko je bila doma, ji je nekam godrnjava vladarica kuhinje, Lenka, povedala naročilo: »Gospa profesor je dejala, Marička, da moraš h gospodu doktorju; ima ti nekaj povedati.«

»Kje pa je mati?«

»Ven je šla. Mislim, da ravno tako sme kakor njena frajla hčerka.«

»Uh, Lenka, nikar me ne ugrizni! Saj že grem.« Smeje se, je Mara brž umaknila glavo izpred vrat in stopila proti sobi doktorja Hilda.

Lenka pa je bila v jedru dobrodušna žena, in če je kdaj godrnjala, ji je bilo takoj žal.

»K slaščičarju je šla gospa mama«, je zato zavpila za Mara. »Torto bo naročila za Dragota. Hoče, da nocoj slavimo aturjenta (abiturienta). Če boš pridna, tudi ti dobiš en košček. Zdaj pa le k doktorju, Marička!«

Mara je torej potrkala pri delavnici rajnega očeta. Doktor je zaklical »prosto« in Mara je počasi vstopila.

Imel je nekaj nad trideset let, bil velik in temne polti, rahlo sklonjen naprej, kakor to večkrat vidimo pri uče-

njakih, in zato na videz ni bil tako postaven kot v resnici. Najlepše na njem pa so bile njegove oči: jasne, razumne in dobre. S temi je zdaj pogledal Mara, ki je malee plašno in svesta si krivde, malo pa tudi uporno in zakrknjeno stala pred njim.

»Ali se ne bi usedla, gospodična Mara?«

»Rajši stojim — hvala lepa!«

»Kakor Vam je ljubše. Vaši mami sem obljubil, da bom z Vami govoril o Vašem načrtu.«

»Lahko sem si kaj takega mislila! Saj ste njen tajni svetnik! Tudi si lahko mislim, kaj boste povedali. Seveda ste zoper mene.«

»Zakaj, gospodična Mara?«

»Da, ko bi jaz sama vedela! Prav takih misli ste kakor naša stara Lenka, da namreč deklet spada k štedilniku; le kdo bi sicer moške krmil?«

»Od svoje bodoče žene bom pač pričakoval, da zna nekaj kuhati, že zaradi udobnosti hiše. Pa sami recite, kaj bi bilo, če bi se Vaša gospa mama na gospodinjstvo nič ne razumela?«

»Mati se razume na vse!« Marina logika je bila nekoliko pomanjkljiva.

Nasmehnil se je. Mara je to videla in jo je ujezilo.

»Ali morda ni res? Ne zna li mati res vsega?«

Tako borbeno in izzivajoče je bilo slišati.

»Ne, tega pa prav zares ne zna!«

Mara je vzklopela. »Česa na primer? Radovedna sem.«

»Tega ne, da bi svojim silam kaj dodala. Kar zmore, to more in nič več.«

»Mama je zdrava, Vi vidite strahove!«

»Mislite?« Samo to je rekel, ni hotel biti krut. »Nikar se ne pričakajva za prazen nič, gospodična Mara! Rad bi Vam povedal nekaj drugega, kar sem sam doživel. Morda Vam bo še kdaj koristilo. Ali smem, gospodična Mara?«

»Prosim!« Prikimala mu je, a vendar leđeno hladna.

»Zdaj pa se napravite domačo in se usedite! Nikar mi ne jemljite miru, kakor je imel navado reči moj oče.«

Porinil ji je stol; udobno in radovedno se je zleknila vanj, pa se hkrati trudila, da bi oboje prikrila. On pa je obstal pred njo in si pogladil lase.

(Dalje sledi.)

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in diakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:

po pošti za diakinje 8 Din

za nedijakinje 15 Din

posamezna (ločena številka)

po znižani ceni za diakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).